

tioner, som fandt Sted, da Hestene i sin Tid bleve afleverede til Districterne, og navnlig gjælder denne Bemærkning nu, da ikke en eneste af de dengang leverede Heste endnu lever eller, hvis een af dem skulde leve, idetmindste maa leve som i et Slags Prætorium. Disse Heste ere paa Grund af deres Alder forlængst ubgaaede af de tjenestedygtige Hestes Række. Selv om der skulde knytte sig militære Traditioner til en eller anden Hest paa Grund af dens udmærkede Egenskaber, saa er den dog ude af Numer, idet den i alt Fald ikke længere repræsenterer Begrebet „en tjenestedygtig Hest“. Den Priis af 200 Rd., som man i Lovforslaget har sat paa en tjenestedygtig Hest, er derimod ganske vist overmaade lavt ansat, idet de Heste, som nu staae i Numer, hvis Alt er gaaet rigtigt til ved Taxationerne og Indkjøbene, ere blevne indkjøbte for høiere Summer end 200 Rd. pr. Stk; men det forholder sig jo igrønt saa, som den ærede Krigsminister bemærkede, at den, der troer at kunne levere en tjenestedygtig Hest for ringere end 200 Rd., ikke behøver at tilbyde at betale disse 200 Rd. — Hvad angaaer det lille Punkt vedrørende Forholdet til Foderværterne, der har pakt noget Anstød, da maa jeg ogsaa erkjende, at det er nødvendigt at foretage en Forandring i den i § 5 i saa Henseende trufne Bestemmelse. Ordet „Fodervært“ har ingensomhelst legal Betydning; det Offentlige har aldrig anerkjendt dette Begreb eller i det her omhandlede Forhold havt at gjøre med Andre end Udskrivningsdistricterne. Hvorvidt disse have villet lade Hestene gaae paa Dmgang eller lade dem leve paa Credit, eller hos en Fodervært osv., er Noget, som det Offentlige altid har beklaget og har maattet betragte som sig uvedkommende. At Udskrivningsdistricterne ikke faldt sammen med Communerne, var ganske vist en yderligere af de mangfoldige Feil, der klæbede ved den tidligere Ordning, men det er dog saa, at disse Districter ere de eneste Subjecter, som det Offentlige hidtil har havt med at gjøre; hvorledes disse have arrangeret sig for at faae Hestene anbragte og fodrede, hvilket maaskee af og til kunde være vanføseligt nok, da Communerne ikke have Communeestalde, var det Of-

ffentlige uvedkommende. Det er altsaa allerede en meget stor Hensynstagen, der vises den praktiske Bequemmelighed, naar man paa en Maade tvinger Amtsraadene til at fungere som Boldgift i sige private Tvistigheder, men at der ikke bør indsættes nogen extraordinair Prævotalret, hvorved man betager de private Foderværter deres Afgang til at tye til Domstolene for at faae de juridiske Conseqventser af et reent privat Contractsforhold afgjorte, forekommer mig at være hævet over al Tvivl, og, naar dette ikke er blevet paaseet i det andet Thing af dem, der ganske vist havde større Kald til at vaage over det Slags Spørgsmaal, end man kan fordre af Krigsministeren, da maa det ligge i, at dette Punkt der er blevet overseet. Men naar Lovforslaget modtager den lille Rempelse i saa Henseende, som min ærede Nabo (Krieger) har anbefalet at foretage, vil denne Mangel være afhjulpen, og denne Forandring er saa ringe, at den kan foretages uden at forvolde stort Ophold.

Dvistgaard: Da jeg ikke ganske deler de Ansættelser, som ere fremkomne fra de ærede Medlemmer, som have udtalt sig om Lovforslagets § 5, maa det være mig tilladt at gjøre et Par Bemærkninger om samme. Jeg troer, at navnlig netop denne Paragraph vil blive modtagen med stor Velvilje rundt omkring i Landet, thi Velvillien overfor Amtsraadene er virkelig Gud skee Lov meget stor paa Landet, og den Afgjørelse af de omtvistede Spørgsmaal, der vil fremkomme fra Amtsraadenes Side, troer jeg i Reglen vil blive anseet for at være retfærdig. Jeg anseer derhos Bestemmelsen i § 5 for at være god, fordi Afgjørelsen derved vil komme temmelig hurtigt, og fordi der derhos derved vil undgaaes idetmindste ikke saa Processer, som ellers muligen vilde fremkomme, i Reglen til stort Tab baade for Foderværterne og for Communerne. Bestemmelsen i § 5 er netop af stor Vigtighed i dette Forhold, da ellers, som sagt, maaskee mange af disse Spørgsmaal ville komme ind for Domstolene, hvor de da maaskee ville trække længe ud, istedetfor at saadanne Mellemværender, efter Bestemmelsen her i Lovforslaget, kunne blive hurtigt afgjorte. I det Hele taget